

ρὰν, καὶ ἀνάπτειν διανοητὴν. (α) Περιγράφων ἐκ τενῶς ἐν ἀντικείμενον· τὸ θεωρεῖ ὑπὸ τὰς διαφόρους αὐτοῦ ἐπόψεις, τὸ βλέπει, τὸ μετρεῖ, τὸ ἐξετάζει καὶ ἐξάγει ἐξ αὐτοῦ τὸ ὠφέλιμον χωρὶς νὰ ᾖναι δυσνόητος καὶ στρυφνός.

Ἡ κατὰ τὰ 1848 ἐπανόρθωσις τοῦ Δημοκρατικοῦ πολιτεύματος εἰς τὴν Γαλλίαν, πολλοὺς, ἐκ τῶν ὧσων εἶχον θέσεις πολιτικάς, ἀπέβαλε καὶ ἐδίωξε. Ἡ πατρίς του ἐχωρίζετο εἰς κόματα καὶ φατρίας καὶ μέχρι τινὸς ἐστερεῖτο ὑγεῖων ἀρχῶν. Βεβαίως δὲν προέβλεπε ὁ Εὐγένιος Σὺς ὅτι κατὰ 1850 ὁ λαὸς τῆς Γαλλίας ἤθελε τὸν ἀποστείλει ἀντιπρόσωπον εἰς τὴν τῶν Παρισίων Συνέλευσιν· βεβαίως δὲν ἐγνωρίζε ὅτι ἐμελλε, εἰς τὸ γνωστὸν ὄνομα τοῦ Συγγραφέως τοῦ Περιπλανωμένου Ἰουδαίου καὶ τῶν Παρισίων Ἀποκρυφῶν, νὰ προσθέσῃ νέαν δόξαν ἢ ἐκλογὴ τῆς 28ης Ἀπριλίου.

Τοιοῦτος ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει ὁ Εὐγένιος Σὺς· μέλος πιστὸν τῆς δημοκρατίας, διετελεῖ ὡς δίκαιος κριτῆς, ὑπερασπίζων τὰ δίκαια τοῦ λαοῦ, καὶ προασπίζων τὴν πατρίδα του ὑπὲρ τῆς ἀποίας τοσοῦτον ἐμόχθησε εἶναι μὲν δημοκράτης ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἐξ ἐκείνων οἵτινες ζητοῦν ταραχὰς καὶ διαιρέσεις πολιτικάς. Εἶναι εἰς ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων ἀνδρῶν ἐκ τῶν ὧσων σήμερον διατηρεῖται ἡ Γαλλία· ἄλλως τε εἰς τοιαύτην δευρὴν περὶ ῥίστατιν ὅτε ὁ πολυκρίθμος ἐργατικὸς λαὸς εἶναι εἰς τοιαύτην κατάστασιν ὥστε, νὰ μὴ γνωρίζῃ οὔτε ἀρχὰς οὔτε ἀνωτέρους, ἠθέλαμεν βλέπει συνεχῶς σφαγὰς καὶ αἱματοχυσίας εἰς αὐτὴν τὴν ὠραίαν Γαλλίαν τὸν τόπον τῆς κάλλυνης καὶ κομψότητος.

Νικόλαος Κατρέβας.

ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΔΙΩΓΜΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ.

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ. — Ἠγέρθη κατὰ Χριστιανῶν τὸ ἐξηκοστὸν τέταρτον (ἢ ἕκτον ἔτος [ἀπ. Χρ.] ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος. Μὴν ἐξαρκούμενος οὗτος εἰς τὰς καθημερινὰς του κακίας, μὲ τὰς ὧσας κατετυράννει τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἠθέλησέ ποτε ἀπὸ τὴν μανίαν του κινούμενος νὰ προσθέσῃ εἰς αὐτὰς καὶ τὸ νὰ καύσῃ τὴν Ῥώμην πρὸς εὐχαρίστησίν του διὰ νὰ λάθῃ, ὡς λέγουσι, τὴν ἰδέαν τῆς πυρπολήσεως τῆς Τρωάδος τὴν ὅποιαν ἀνεγίνωσκεν εἰς τὸν Ὀμηρον. Εὐθὺς δ' ἔδωκε προσταγὴν καὶ ἔβαλαν φωτίαν παντοῦ, αὐτὸς δ' ἔσπεκεν εἰς ἀπομακρυσμένον παλάτιον, καὶ ἔ-

(α) Καλὸν ὅτι ἦτον, ἂν ἡ ἀξιολογία καὶ βελτίστη ἐφημερίς τῆς πόλεως μὲς Ἀμάθεια, ἀπὸ τῶν μικρῶν ἐκείνων μυθιστορητικῶν τὰ ὅποια δημοσιεῖ διὰ τῆς ἐπιφυλλίδος τῆς ἐδημοσιεύει, δίδουσα εἰς δοκίμους μεταφραστὰς νὰ τῆ μεταφράζωσιν, ἐκ τῶν μυθιστορικῶν τοῦ Σὺς, καθὼς πράττει, ὁ Τηλέγραφος τοῦ Βασπύρου καὶ ἡ Ἐφημερίς τῆς Σμύρνης.

χαιρε. Βλέπων ὁμοῦ τὸν λαὸν ἐξερχόμενον τῆς Ῥώμης ἄφωνον ἀπὸ τὴν λύπην του, καὶ φοβούμενος τὴν ἀπελπισίαν του, διέδωκε παντοῦ ὅτι αἰτία τοῦ ἐμπορησμοῦ εἶναι ἡ νεωστὶ συστηθεῖσα εἰς Ῥώμην κοινότης τῶν Χριστιανῶν, τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι νομίζοντες ἀρεῖιν τῶν ταραχοποιῶν Ἰουδαίων, δὲν ἐβλεπον μὲ καλὸν ὄμμα. Ἀμέσως λοιπὸν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ σύρονται ἀνιλεῶς εἰς τὴν φυλακὴν, βασανίζονται μὲ διάφορα βασανιστήρια καὶ θανατόνονται μὲ νέα εἶδη θανάτου. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐρραμένοι εἰς δέρματα ἀγρίων θηρίων, ρίπτονται εἰς τὴν μανίαν τῶν σκύλων, διὰ νὰ κατατρεχισθῶσιν ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἄλλοι βαλμένοι εἰς σακκὰ καταπισσωμένα, χρασιμεύουσι ν' ἀνάπτωσιν ὡς ὄραδι τὴν νύκτα.

Καὶ ὄχι μόνον εἰς τὴν Ῥώμην, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς αὐτοκρατορίας διαδίδονται σφοδραὶ κατ' αὐτὸν προσταγαί. Μέγας κριθμὸς Χριστιανῶν ἐπλαβε τότε τὸν ματυρικὸν θάνατον, ἐκ τῶν ὧσων ἐπισημότεροι ἦσαν ὁ Ἄπ. Πέτρος, ὁ Ἄπ. Παῦλος, Ἐραστος ὁ Κορινθῖος, Ἀρίσταρχος Μακεδῶν, Τρόφιμος, Ἄνιονας, Ἐπίσκοπος Δαμασκίου καὶ ἄλλοι. Τοσοῦτον δὲ μῖσος συνέλαβον κατ' αὐτῶν οἱ Ἕθνηκοι, ὥστε καὶ πᾶσαν ἰδίαν τῶν ἀκόμη συμφορῶν καὶ δυστυχιῶν ἀνήγον εἰς τοὺς Χριστιανούς, καὶ ἐζήτουν αἰτίας νὰ τοὺς συκοφαντῶσι. Λέγεται δ' ὅτι εἰς τινα πόλιν ἀενηγέρθη καὶ ἀνδριάς τοῦ Νέρωνος, μ' ἐπιγραφὴν ὅτι ἐστάθη ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀφανισμοῦ τῶν κλεπτῶν, καὶ τῶν ὅσοι εἰσάγουσι νέας δεισιδαιμονίας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νέρωνος κατέπαυσεν ὁ διωγμὸς, καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχαιρε γαλήνην διὰ τὸν εἰρηνικὸν χαρακτῆρα τῶν διαδόχων του αὐτοκρατόρων.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ. — Κατὰ τὸ ἐννενηκοστὸν πέμπτον ἔτος ἤγειρε τὸν Δεύτερον Διωγμὸν ὁ Δομιτιανὸς, ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Τίτου. Ἐκινήθη δ' εἰς τοῦτο εἶτε διὰτι ἐφοβείτο τὴν μεγάλην τῶν Χριστιανῶν αὐξήσιν, εἶτε διὰτι δὲν ἠθέλον οὗτοι νὰ τὸν προσφέρωσι λυτρίαν ὡς εἰς θεὸν, καθὼς αὐτὸς ἀπῆτε. Διῆγειρε δὲ ταυτοχρόνως διωγμὸν καὶ κατὰ τῶν Ἰουδαίων, μάλιστα τῶν ἀπογόνων τοῦ Δαβὶδ. Ἀλλ' ἔπειτα εἰδὼν ὅτι οἱ παρρησιασθέντες εἰς αὐτὸν ἀπόγονοι τοῦ Δαβὶδ ἦσαν παταποί τινες, καὶ ἐνταῦθα τῶ μαθὼν ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἦτον ἐπίγειος ἀλλ' οὐράνιος, ἐμετριάσθη ὅπως οὖν καὶ ἔδωκε προσταγὴμα νὰ μὴ πειράζωνται μήτε οἱ Χριστιανοὶ μήτε οἱ Ἰουδαῖοι. Εἰς τὸν διωγμὸν δὲ τοῦτον πολλὴ πλήθος ἔλαθε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, μεταξὺ τῶν ὧσων ἦσαν Κλήμης ὁ ἐπίσκοπος Ῥώμης, Τιμόθεος μαθητῆς τοῦ Παύλου καὶ ἐπίσκοπος Ἐφέσου, Τιτουσίος ὁ Ἀρειοπαγίτης, Ἀντίππας, Ὀνήσιμος, Φλαύιος Κλήμης καὶ ἄλλοι πολλοί. — Ὁ εἰρηνικὸς Νερούας καὶ τέπαυσε παντελῶς τὸν διωγμὸν.

ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ. — Διηγέρθη τὸ ἑκατοστὸν ὄγδοον ἔτος ἀπ. χρ. ἀπὸ τὸν Τραϊανόν, ὃς τις παρεκινήθη εἰς τοῦτο, ὡς λέγουσιν, ἀπὸ δύο αἰτίας. α'. Ἀπὸ τὴν ἀκραν του δεισιδαιμονίαν εἰς τὴν εἰδειλωατρεῖαν β'. ἀπὸ τὸν πληθυσμὸν καὶ τὴν αὐξήσιν τῶν Χριστιανῶν, τῶν ὧσων τὰς νέας κοινότητας παρεξηγοῦντες οἱ τότε Ῥωμαῖοι

εσύγχυζον με τοὺς ἐπαναστατικούς Ἰουδαίους. Πάμπολλοι εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην ἔλαβον τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, ὡς Συμεὼν ὁ τοῦ Κλωπᾶ ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων καὶ διάδοχος τοῦ Ἰακώβου, Ἰγνάτιος ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, καὶ ἄλλοι διάφοροι. Πλίνιος Σεκουῦδος ὁμοίως, ἡγεμὼν τῆς Βιθυνίας, βλέπων τὴν μεγάλην τούτου ἀποτίαν, παρεκινήθη νὰ τὸν παραστήσῃ τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὅποιον οἱ χριστιανοὶ ἐφέροντο εἰς τὰς συνάξεις των, καὶ ὅτι τοὺς παρετήρησεν ὅτι δὲν ἔπραττον κἀνὲν ἐναντίον μὲ τοὺς πολιτικούς νόμους, καὶ μὲ τοῦτο τὸν κατέπεισε νὰ δώσῃ πρόσταγμα νὰ μὴ ζητῶνται μὲν οἱ χριστιανοὶ, ὅταν ὁμοίως ἐμπίπτωσι νὰ παιδεύωνται.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ. Διηγέθη ἀπὸ τὸν Ἀνδριανὸν διδάσκον τοῦ Τριαίου. Λέγεται ὅτι μὲ ἰδικόν του πρόσταγμα δὲν διηγέρθη ὁ διωγμὸς οὗτος, καὶ διὰ τοῦτο ἄμεσως τὸν κατέπαυσε, καταπεισθεὶς εἰς τὰς ἀπολογίας τὰς ὁποίας συνέγραψαν διὰ τοὺς Χριστιανούς Κοδράτος ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, καὶ ὁ φιλόσοφος Ἀριστείδης, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν ἀκόμη τὴν ὁποίαν τὸν ἔστειλε πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῶν Γρανιανὸς Ἀνθύπατος Ἀσίας.

ΠΕΜΠΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ. Ἠγέρθη ἀπὸ Μάρκον Αὐρήλιον φιλόσοφον, τὸ ἑκατοστὸν ἐξηκοστὸν δευτέρον ἔτ. Πολλοὶ δὲ ἐμαρτύρησαν ἐπὶ τούτου, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Ἰουστίνος, Πολύκαρπος, ἐπίσκοπος Σμύρνης, Πίος ἐπίσκοπος Ῥώμης καὶ ἄλλοι. — Ὑστέρων ὁμοίως παρατηρήσας καὶ ὁ ἴδιος αὐτοκράτωρ τὴν ἀτιμίαν τούτου, καὶ παρακινούμενος ἐναντιᾶ ἀπὸ τὰς ἀπολογίας τοῦ φιλοσόφου Ἰουστίνου, τοῦ Μελίτανος (ἐπισκόπου τῆς Σαρδικίης), τοῦ Ἀπολλιναρίου (ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως καὶ Ἀθηναγόρου τοῦ Ἀθηναίου, ἔδωκε πρόσταγμα νὰ μὴ περᾶζονται οἱ Χριστιανοί.

(ἀκολουθεῖ).

Οἱ Αὐτόχθονες τῆς Καλλιφορνίας.

Οἱ αὐτόχθονες (Ἴνδοι) τῆς Καλλιφορνίας θέτονται εἰς τὴν ἰδίαν σχεδὸν τάξιν μὲ τὰ κτήνη, μόνον κατὰ τὸν προφορικὸν λόγον αὐτῶν διαφέροντες. Ῥυπαροὶ κατὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὸ ἐξωτερικὸν, ῥαθυμοὶ, καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐνεργείας καὶ δραστηριότητος, ζῶσι βίον τριφῶντι ζωῶδη, καὶ μόνον ἢ πείνα τοὺς ἀναγκάζει νὰ δεικνύωσι τινα κινήσιν.

Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες εἶναι μεγαλόσωμοι, ἀλλ' οὐχὶ εὐρωστοὶ καὶ ἄνδραιοι, καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου αὐτῶν ὁμοιάζουσι τοὺς τῶν μαύρων, ἀλλ' αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς δὲν εἶναι οὐλαὶ (κατσαφαί), τοῦναντίον δὲ μάλιστα εἶναι μακραὶ· αἱ δὲ γυναῖκες εἶναι ἐπίσης ὑψηλόσωμοι, οἱ χαρακτῆρες αὐτῶν εἶναι τακτικοί, ἀλλ' ὅχι ὠρατοὶ, καὶ αὐταὶ ἐκτελοῦσιν ὅλα τὰ οἰκιακὰ ἔργα, οὕσαι σχεδὸν ὡς ἀνδράποδα τῶν ἀνδρῶν. Καὶ οἱ ἄνδρες δὲ καὶ αἱ γυναῖκες βάφουσι τὰ σώματά των. Τρυπῶσι δὲ καὶ τὰ αὐτὰ των, καὶ ἐξαρτῶσιν ἐξ αὐτῶν μακρὰ ξύλα στο-

λισμένα μὲ πτερά. Κοσμοῦσι δὲ καὶ τοὺς πῖλους καὶ τὰς ζώνας των μὲ ποικίλα ξύλα, κόκκαλα, ὀδόντας ζῶων, καὶ μεγάλους μαργαρίτας. Δὲν μεταχειρίζονται δὲ διόλου ἀγέετα ἐκ χόματος, ἀλλὰ κατασκευάζουσι κάνιστρα τοσοῦτον στενὰ, ὥστε νὰ κρατῶσι καὶ τὸ ὕδωρ. Τόξα καὶ βελη εἶναι τὰ μόνων ὄπλα κατὰ ἴδιον αὐτῶν τρόπον κατασκευαζόμενα.

Οἱ Ἴνδοι προσφέρουσι τὴν λατρείαν των εἰς κῆκόν τι δαιμόνιον, τὸ ὅποιον ὑποθέτεται ὅτι προεδρεύει καὶ ἐπὶ παντός πράγματος, καὶ τοῦ ὁποίου φοβοῦνται μεγάλως τὴν ὀργήν. Πιστεύουσι δ' ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦτο εἶναι ὑπέρτατον, καὶ μόνον. Φρονοῦσι δὲ καὶ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, καὶ μετὰ θάνατον ἐλπίζουσι ὅτι θέλουσιν ἀπολαύσειν τὴν αἰώνιον μακαριότητα εἰς τινα νῆσον ἐν τῷ στερεώματι κειμένην. Αἱ ἡδοναὶ δὲ τῆς μελλούσης ζωῆς των συνίστανται εἰς ἀπολαύσεις τῶν αἰσθήσεων. — Ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τινὸς καίουσι τὸ πτώμα, χωρὶς νὰ τὸ μετακομίσωσιν ἀπὸ τὸν τόπον του, καὶ ἐπειδὴ αἱ καλύβαι των εἶναι μηδαμινῆς ἀξίας, συγκαίουσιν ἀκόμη καὶ αὐτὰς μετὰ τοῦ νεκροῦ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μικρῶν φυλῶν των εἶναι σχεδὸν ἀναρίθμητος, καὶ, τὸ παραδοξότερον, πᾶσα φυλὴ σχεδὸν λαλεῖ ἰδίαν γλῶσσαν ἢ διάλεκτον μὴ ἐνοουμένην ἀπὸ τὰς ἄλλας. Μερικαὶ διαλέκτοι ἔχρουσι τὸν τραχὺν ἦχον τῶν Ἑσκήμων, καὶ αἱ λέξεις των ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λήγουσιν εἰς ακ, ικ, ουκ. Ἄλλαι ὁμοίως εἶναι μαλακαὶ καὶ πλήρεις φωνηέντων.

Αἱ καλύβαι των κατασκευάζονται ἀπὸ πασσάλους ἐστημένους εἰς τὴν γῆν, καὶ ἄχυρα, καὶ καίουσιν αὐτὰς συχνάκις μετακομιζόμενοι. Τὸ Τεμισκάλ (ἦτοι τὸ Ἀτμόλουτρον) διὰ τὸ ὅποιον εἶναι ἐμπαθέστατοι οἱ κάτοικοι τῆς Καλλιφορνίας, χρῆζει ἰδιαίτερας προσοχῆς. Σωρεύουσιν εἰς τι μέτρος χῶμα, καὶ σκάπτοντες τέσσαρας ἢ πέντε πόδας κάτωθεν τῆς γῆς, κατασκευάζουσι εἰδὸς τι κυκλικοῦ δωματίου, δέκα πέντε ἢ δέκα ὀκτῶ ποδῶν διάμετρον ἔχοντος καὶ πανταχόθεν περικεκλεισμένου. Παρεκτός δὲ τῆς εἰσόδου ἣτις ἔχει καὶ μικρὰν τινα διάβασιν διὰ νὰ ἐμποδίξῃ τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα ὑπάρχει καὶ μικρὰ τις ὀπή μόνον εἰς τὴν κορυφὴν διὰ νὰ ἐξέρχεται ὁ καπνός. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ Τεμισκάλ τούτου ἀνάπτοντες πῦρ, ἐξαπλάνονται τριγύρω αὐτοῦ οἱ Ἴνδοι, ἔχοντες πρὸς αὐτὸ ἐστραμμένους τοὺς πόδας, καὶ ὄντες καλῶς περιτετυλιγμένοι μὲ τὰ πυκνότερα αὐτῶν μάλλινα ἐφαπλώματα. Ἀπὸ δ' οὕτω καταντήσωσιν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀτονίαν διὰ τῆς ὑπερβολικῆς διασποῆς, ἀφίνοντες ἀμέσως τὸ θερμὸν τοῦτο μέρος, ρίπτονται εἰς ξύλακα ψυχροῦ ὕδατος, πλησίον τοῦ ὁποίου φροντίζουσι πάντοτε νὰ τοποθετῶσι τὸ Τεμισκάλ. (Ἰω. Κ.)